

Minnaar

Van Ilse Ruijters verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Meisje van me

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Ilse Ruijters

Minnaar

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5221 8

© 2021 Ilse Ruijters

Omslagontwerp Riesenkind

Omslagillustratie © Vanesa Munoz / Trevillion Images

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Maar zulke perfectie bestaat niet...

Voor Bas

Liefste,

Ik kan alleen maar denken aan ons. Aan jouw lijf tegen het mijne, aan jouw woorden die precies de juiste zijn.

Ik mis je. Ik mis je al mijn hele leven.

Wordt het niet hoog tijd om te stoppen met dit – wat het dan ook is wat wij hebben? Laten we ons hart volgen, ervoor gaan, ongeacht de consequenties.

Ik hoor bij jou en jij hoort bij mij.

Zo.

Duidelijk.

God, ik heb dit al zo vaak hier in mijn dagboek geschreven, maar nu voelen deze woorden opeens zo ontzettend anders; schieten de tranen in mijn ogen terwijl ik dit schrijf. Want ik meen het. Nu echt. Omdat jij het meent. Eindelijk.

Elke keer dat ik mijn ogen sluit, zie ik het voor me. Elke nacht – echt elke nacht – samen in ons bed. Elke ochtend samen wakker worden. Samen eten, 's avonds nog een wijntje op de bank.

Ook als jij een keer niet thuis bent, of ik een late vergadering heb,

zouden we samen zijn; je hoeft niet naast elkaar te zitten om elkaars aanwezigheid te voelen.

Ik zal je voor of na mijn vergadering een appje sturen. Niets bijzonders. Iets in de trant van 'het loopt hier uit' of 'ik kom er nu aan'. Gewoon, in het openbaar.

Ik zou je kunnen bellen, zonder eerst de deur achter me te sluiten.

We zouden al die dingen kunnen doen die normale geliefden doen.

Weet je wel hoezeer ik daarnaar verlang? Naar gewoon zomaar met jou over straat kunnen lopen.

Naar boodschappenlijstjes opstellen aan tafel en dat ik dan aan jou vraag: 'Heb jij nog wat nodig?', en dat jij dan zegt: 'Brood en pesto.'

Naar samen chocoladepinda's eten in bed.

De gewone dingen.

Een leven samen.

Want liefste, dit is allang geen verliefdheid meer, dit is een diep verankerd houden van.

O, ik moet ophouden. Ik hoor hem... Hij komt naar boven.

Weet dat ik van je hou.

Dat jij van mij bent en ik van jou.

Met liefde.

Zucht

‘Søren?’ Ze legde haar hand op de openstaande deur en keek het appartement in. ‘Søren, ben je hier?’

De loft lag er verlaten bij.

‘Søren? Hallo?’

Ze fronste haar voorhoofd. Zonder iets te zeggen had hij net de centrale toegangsdeur voor haar ontgrendeld, ze had de lift genomen en nu stond zijn voordeur wagenwijd open.

‘Ja, kom maar tevoorschijn, hoor.’

Ze draaide zich om, maar ook achter haar was niemand te bekennen. Een lege hal met dichte deuren.

Waar was hij? Wat betekende dit?

Ze keek weer naar binnen, naar de ruimte die ze zo goed kende, maar die altijd nieuw bleef: het keukenblok met drie bierflesjes erop, de gitaar, het surfboard tegen de muur – zijn allereerste board ooit. Een stilleven van het bestaan van een drieëntwintigjarige.

‘Søren? Kom op, dit is niet leuk meer! Waar ben je?’

Op haar hoede stapte ze naar binnen. Onder haar hakken voelde ze zand, de geur van een drogende wetsuit kroop in haar neus.

Geïrriteerd haalde ze haar mobiele telefoon uit haar handtas, klaar om hem een berichtje te sturen. Wat was dit voor onzin? Waarom was hij hier niet gewoon om haar...

Het was alsof een tijger haar besprong. Zomaar, uit het niets. Ruw, onverwacht en behendig.

Instinctief probeerde ze om te kijken, maar degene die haar vasthad, hield haar zo stevig beet dat dat niet ging.

Ze gilde, waarop de man achter haar meteen zijn hand over haar mond heen legde. ‘Ssst.’

Ze gilde harder.

‘Ssst,’ klonk het strenger. De duim die bij de hand hoorde drukte tegen haar neusgaten. Paniekerig probeerde ze lucht naar binnen te zuigen, maar het ging niet. Allemensen, het ging niet!

Wie? Wat? Met al haar kracht probeerde ze zich los te wurmen, maar de grip om haar bovenlijf was zo stevig dat ze zich met de beste wil van de wereld niet kon bewegen.

De man achter haar blies in haar oor. Haar ogen draaiden zich zo ver mogelijk naar rechts, zodat ze tenminste een glimp van hem kon opvangen.

Met een ferme ruk werd haar te verstaan gegeven dat dat niet de bedoeling was. De grip om haar hoofd verstevigde, de andere hand liet haar los. Eén tel dacht ze dat ze vrij kon komen, maar het volgende moment werd er een blinddoek over haar ogen heen getrokken; een strakke band die geen spoortje licht doorliet.

‘Stil zeg ik.’

Het was zijn stem.

Søren.

Alsof ze niets woog, tilde hij haar op en droeg hij haar naar het bed. Ze hoorde hoe de deur achter haar in het slot viel. Hij smeed haar op het matras. Een zoete tremor van opwinding kroop door haar lichaam toen hij tergend traag haar schoenen een voor een uitdeed.

‘Je liet me schrikken, gek.’

‘Ssst.’ Zijn vingers kropen omhoog, naar de sluiting van haar leren rok. Zijn handen waren groot en grof. Zijn lange, blonde haar kriebelde over haar benen.

Ik zou hier niet moeten zijn, dacht ze nog, maar die gedachte was al vervlogen toen zijn tong nog maar bij de binnenkant van haar knie was.

Ze streek met het puntje van haar vinger over het grote litteken op zijn borst. Het was haar lievelingsplek; hier kwam alles aan hem waarvan ze hield samen. Zijn stoerheid (het litteken was het gevolg van een kitesurfongeluk), zijn onvoorspelbaarheid (net als zijn karakter was de lijn grillig en grof), maar ook zijn kwetsbaarheid.

Het was net alsof hier, op dit onvolmaakte deel van zijn huid, een stukje van zijn innerlijk naar buiten kwam.

Hij, echter, wilde niet dat ze het aanraakte. Hij pakte haar hand vast en draaide zijn gezicht naar haar toe. ‘Waar denk je aan?’

‘Nergens aan.’

‘Alsof jij het type bent dat nergens aan kan denken.’

‘Je schat me te hoog in.’

Hij grijnsde. Zijn ogen hadden dezelfde kleur als de Noordzee op de dag waarop ze elkaar hadden ontmoet: haar veertigste verjaardag. Windkracht zes. Lentestorm. Ze had het meteen geweten: ik moet wegrennen van deze jongen. Maar zijn natte, koude hand had de hare geschud en zijn aanraking had zo’n siddering in haar lijf teweeggebracht dat alles al gebeurd was voordat hij zelfs maar zijn naam gezegd had.

Søren.

Seks.

‘Nien?’

Ze lachte terug. 'Ik denk aan hoe dit allemaal niets te maken heeft met het echte leven.'

'Ah, het échte leven.' Hij lachte kort en schor en trok haar dichter tegen zich aan. 'Dat was ik even vergeten; dat jij twee levens leidt. Eén echt leven en één nepleven.'

'Je snapt wat ik bedoel.'

'Ja, natuurlijk snap ik wat je bedoelt, maar dit...' Hij verplaatste zijn hand naar haar bil en kneep er zachtjes in. 'Dit voel ik toch echt écht. Je ligt hier toch? Je haalt toch adem? Lééft nu toch?'

'Ik heb het niet over leven als werkwoord, maar over het leven dat ik leid.'

'Het leven waar ik onderdeel van ben, bedoel je?'

'Jij bent geen onderdeel van mijn leven.'

'O nee.' Hij zei het cynisch. 'Sorry, mevrouw Metsaers. Dit is inderdaad allemaal nep. Dit gebeurt eigenlijk helemaal niet.'

Hij had gelijk. Natuurlijk had hij gelijk. Dat wist hij, dat wist zij en dat was ook precies het probleem. Langzaam maar zeker werd hij inderdaad onderdeel van haar leven.

En daarom moest het stoppen.

Nu.

Hier.

'Søren?'

'Ja?'

Onder haar oor hoorde ze zijn rustige hartslag, voor haar lag zijn vrijwel onbehaarde, strakke jonge jongensbuik. Plat met het streepje donshaar dat naar beneden liep en onder het dekbed verdween.

Ze trommelde op zijn heup.

Tegenover het bed hing een poster van een freerunner. De man sprong van de ene op de andere wolkenkrabber. Net niet genoeg kracht, net te veel twijfel bij de afzet en hij was dood.

'Wat?' Onschuldig keek hij haar aan en voordat ze de kans kreeg te antwoorden was hij al boven op haar gerold. In zijn ogen schit-

terden pretlichtjes, om zijn lippen krulde een glimlach. ‘U wilt toch niet zeggen dat dit de laatste keer is?’ Hij liet een stilte vallen, die veel te lang duurde.

Nu moest ze het zeggen. Nu. Kom op: het is over.

‘Hé.’ Een moment leek hij te schrikken.

En meteen bedacht ze zich. Want hoe kon ze hem kwetsen? En hoe kon ze zeggen dat ze niet meer wilde, terwijl dit zo verzengend goed voelde?

Ze schudde haar hoofd. Niets aan de hand. Nee joh, ben je gek? Natuurlijk was dit niet de laatste keer.

‘O, gelukkig dan maar.’ Hij haalde theatraal overdreven opgelucht adem, de speelse vrolijkheid in zijn ogen was meteen weer terug. Hij kuste haar op de mond. ‘Je mag me nooit in de steek laten, dat weet je toch?’

Ze lachte om zijn show. ‘Ik blijf voor altijd hier, bij jou,’ zei ze voor de nep.

‘Mooi zo.’ Hij bracht zijn handen naar haar heupen en drukte zijn onderlichaam tegen het hare. ‘Want ik wil nog zo ongelooflijk vaak, zulke ontzettend hete seks met je hebben.’

Ze gaf zich aan hem over. Alleen voor de seks was goed. Alleen voor de seks leverde geen gevaar op voor haar echte leven.

Hij drukte zijn vingers steviger in haar borsten, gromde in haar oor: ‘Kom, dan gaan we het nog een keer nep doen.’

‘Jongen, hoe kun je drie keer achter elkaar...’

Zijn mond belette haar haar vraag af te maken.

‘Hai mam.’ Lisanne keek kort op van haar mobieltje. Terwijl het nog geen zeven uur was, zat zij al in pyjama op de bank; een dekentje over haar schoot, de wikkel van een reep chocola en een lege chipszak naast haar.

‘Dag schat.’ Ongemakkelijk bleef ze in de woonkamer van hun ja-
rendertighuis staan. Moest ze haar dochter nu wel of niet een kus
geven? Tegenover haar gaan zitten en vragen hoe haar dag was ge-
weest?

Lisanne richtte haar ogen weer op haar telefoon en typte iets.

Geen praatje dus, geen kus.

Confronterend. Een halfjaar op zichzelf en nu ze weer thuis was,
was ze kind en gast tegelijk.

In de spiegel boven het dressoir, een erfstuk van Nicks ouders,
zag ze hoe er vlekken in haar nek verschenen. Vlekken van Søren.
Zowel van zijn vingers, als van de schaamte die steevast op hun
ontmoetingen volgde.

Ze kon dit niet maken; van het bed van haar minnaar zo, hup, te-
rug in de rol van moeder die liefdevol voor je klaarstaat wanneer je
vriendje je bedrogen heeft. *Ja hoor, kom maar weer thuis, uithuilen, hier
ben je veilig. Wij betalen je kamer wel door. Je hoeft pas weer terug wanneer
je er zelf aan toe bent.*

Zou ze ook zo gereageerd hebben als Søren er niet was geweest?

‘Nog iets gebeurd?’ Ze hoorde de huichelachtigheid in haar eigen stem.

‘Neuh.’ Lisanne had totaal niet door hoe hard zij haar best moest doen om normaal over te komen. Waarom zou ze ook? Voor haar was haar moeder gewoon haar moeder.

‘Papa komt over een halfuurtje thuis.’ Keer op keer verbaasde ze zichzelf: hoe goed ze kon liegen en hoe makkelijk het was om haar echte van haar tweede leven te scheiden. ‘Ik ga meteen maar koken, oké? Heb je honger?’

‘Mwah.’ Lisanne hield demonstratief haar mobiel op. ‘Je vindt het toch niet erg dat ik even...’

‘Nee schat. Nee, natuurlijk niet.’

Ze haalde opgelucht adem toen ze de keukendeur achter zich dichttrok. Ze trok het comfortabele vest dat in de bijkeuken hing aan over haar blouse en het paar sokken dat op de verwarming lag over haar voeten in panty. Vorig jaar was het nog heerlijk warm geweest rond deze tijd, maar nu voelde je de naderende herfst al in de lucht hangen.

Oké. Normaal blijven doen.

Koken.

Hoofd erbij houden.

Ze haalde een van de maaltijdboxen uit de koelkast en legde de receptenkaart op het aanrecht. Stap voor stap volgde ze de handelingen. Linguine met garnalen was het vanavond. Drie personen. Vers en verantwoord.

Terwijl haar handen de handelingen uitvoerden, gleden haar gedachten terug naar vanmiddag.

‘Stel nou dat Nick er niet was...’

‘Nick? Hoezo wil jij het over hem hebben? Alsof ik daar zin in heb... Bovendien, we hadden afgesproken dat we zijn naam hier niet zouden noemen.’

‘Oké. Stel dan dat E. er niet was...’

‘E.?’

‘Echtgenoot.’

‘Sukkel.’

Ze sneed de tomaatjes doormidden en de courgette in kleine blokjes.

Søren had haar uitdagend aangekeken, op zijn voorhoofd lagen nog steeds wat zweetpareltjes. ‘Stel nou dat E. er niet was. Hoe zou jouw leven er dan uitzien?’

‘Daar ga ik het met jou niet over hebben.’

‘Want?’

‘Want dat heeft geen nut.’

‘Niets in het leven heeft nut.’

‘Kom op, nou.’

Søren richtte zich op. Zijn gezicht blozend, zijn borstkas glanzend. Verwachtingsvol keek hij haar aan.

‘Vrij, denk ik?’

‘Is dat een antwoord of een vraag? Want ik weet het niet, hoor. Daarom vraag ik het juist.’

‘Maar waaróm vraag je het?’

‘Waarom niet?’

‘Wil je weten of er een “ons” zou zijn? Want het antwoord daarop is nee, dat weet je toch?’

‘Ja, dat weet ik. Elke keer dat je hier bent, benadruk je dat name-lijk. Doe niet zo flauw, Nien. Ik stel je gewoon een vraag over je leven. Alleen voor de nep.’

‘Voor de nep?’

‘Ja. Vanuit deze nepwereld, waarin we nepleven, stel ik jou een vraag over jouw echte leven en hoe dat eruit zou zien als alles anders was.’

‘Ha, alleen al door dit soort formuleringen zou er nooit een “ons” zijn.’ Ze draaide met haar ogen, maar gaf uiteindelijk toch toe. ‘Zonder Nick zou mijn leven interessanter zijn. Spannender.’

‘Ik vind jou nu al spannend.’

‘Ik weet dat je dat vindt, maar dat ben ik niet. In het echte leven.’

‘En ik, mevrouw de moeder van Ruben, denk dat u dat wel bent.’